

عنوان مقاله:

مولانا و حافظه فرهنگی مطالعه موردی مثنوی نی نامه

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی مدیریت، حسابداری، اقتصاد و علوم اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

عابس مکی - کارشناس ارشد برنامه ریزی و رفاه اجتماعی دانشگاه علامه طباطبائی

مهناز سپهری - دانشجوی دکتری جامعه شناسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

چکیده مولانا جلال الدین رومی جزء میراث فرهنگی جهانی به شمار می رود که گنجینه ای از فهم و بیان، ادراک و اشتیاق، یعنی ظرفیت های والا و وسیع انسانی را به نمایش در می آورد. آثار مولانا در حافظه فرهنگی فارسی زبانان جایگاه ویژه و قابل توجهی دارد. مساله مهم در این مقال، بدل شدن محتوای کهن حافظه فرهنگی به حافظه ذخیره ای است. در حافظه ذخیره ای بخش هایی از محتوای حافظه فرهنگی که کاربرد روزآمد ندارند ذخیره می شوند. باز تامل و اندیشیدن دوباره به محتوای هویت ساز و معنا آفرین که به زبان کهن بیان شده و یا از فرط تکرار و عادت، معنا های جدید در نیافته است، وظیفه مهم و حیاتی برای هویت سازی تلقی می شود. در این مقاله بر مفهوم اشتیاق و مفهوم والایش در مثنوی نی نامه مولانا تاکید می شود.

کلمات کلیدی:

حافظه فرهنگی، حافظه ذخیره ای، حافظه کاربردی، والایش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/678633>

